

Svartsyn möter romantik

Annika Kronlid Arvidsson och Mikael Arvidsson på Härnösands konsthall

Makarna Annika Kronlid Arvidsson och Mikael Arvidsson fyller varsin sal på Härnösands konsthalls övervåning med nya verk. Vad de har gemensamt i sina respektive bildspråk är den dämpade tonen hos någon som sett mycket men ändå inte gett upp och tystnat. Här yttrar det sig i mjuka färgskalor, liksom i diset som ligger över bilderna. Som innan skärpan ställts in på kameran. Båda ägnar sig åt landskap, men de ser inte samma saker.

Annika Kronlid Arvidsson målar som om hon befinner sig i ett mörker. I bästa fall ser hon ljuset långt där borta. I *Ljuset* utgörs motivet av ett snår av svarta grenar. Mellan grenarna skymtar ljus. Flera av bilderna uttrycker förtvivlan och desperation. I *Flyende* kastar sig vad som liknar svarta fåglar vilt omkring. De har en hoppingivande mörkt blå himmel att flyga mot. Bort från den svarta jorden. Målningen *Lägda* visar en halvt igenvuxen åker. Närmast betraktaren står höga växter med gulröda, bollformade blommor, eller fröställningar. De här växterna återkommer sedan i *Lägda V och IX*, återgivna under olika ljusförhållande. *Lägda VII* handlar också om blommor, men nu ser de ut som renfana. Jag tycker mycket om de här blommorna.

Annika Kronlid Arvidssons måleri är massivt och okrossbart, utan pardon. Mot detta kontrasterar Mikael Arvidssons romantiserande naturbilder. Han målar de stora ångermanländska vyerna, som de såg ut på 1950-talet. Här finns inga motorvägar som korsar landskapet, inga enorma kalhyggen och inga spår efter skogsmaskiner. I de här miljöerna befinner sig enkelt klädda människor utan mobiler. De uppträder ensamma, i par eller familjevis.

Flera av målningarna är mycket stora. De är föreställande men har också en symbolisk tyngd, som någon sorts urbilder. Målningen *Vägen* visar mycket riktigt en väg som slingar sig mot bergen. Apropos modernitet så finns här en gammaldags telefonstolpe till höger i bilden. *Tiden* skildrar ett landskap med sjöar, berg och en flod. Över detta forsar ett regn. En ensam fiskare står vid en avgrundslignande strand, eller nipa, och metar. Stark ångermanländsk igenkänning finns i *Vi tittar på landhöjningen*. Här sitter en familj på ett berg och äter sin matsäck inför en himmelsvid utsikt. Utflyktsmotivet återkommer i flera av målningarna.

Mikael Arvidsson visar också en serie små emaljer. De har stiliserade fiske- eller naturmotiv. Emalj var tidigare ett av hans främsta uttryck och utställningen vittnar om en återkomst till måleriet.

Intrycket blir att Mikael Arvidsson och Annikka Kronlid Arvidsson behöver varandra. Hennes mörker mot hans tröstande idyll. Ett salt av svartsyn mitt i romantiken.

Text och foto: Karin Kämsby

Volym 2018-05-05